

Iza

en de verdwenen pony

Simone Foekens

Lezen is dromen
met open ogen

AVI E4

© 2021 Den Hertog B.V., Houten
ISBN 978 90 331 3107 3
www.uitgeverijdenhertog.nl

Illustraties: Michel de Boer

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij digitaal, elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

VERVEN

‘Wij gaan.’

Papa staat bij de deur. Hij heeft een groot blik witte verf in zijn handen.

‘Tot straks,’ zegt Iza.

‘Vergeet niet om de vaatwasser leeg te ruimen,’ zegt mama. Ze pakt een grote tas met kwasten en verfröllers.

‘Het is de beurt van Job,’ zegt Iza.

‘Job helpt met verven,’ zegt mama.

‘Goed dan,’ zegt Iza. Mama knikt tevreden.

‘De paarden zijn al verzorgd,’ zegt papa. ‘Maar je moet Sam nog wel uitlaten.’

Sam hoort zijn naam en blaft.

‘Even geduld, Sam,’ lacht Iza.

‘Tot straks,’ zegt mama.

Iza kijkt hoe haar ouders de verfspullen in de auto leggen en instappen. Ze zwaait hen na als ze weggrijden. Volgende week komt oma in Buitenrust wonen. Buitenrust is het zorgcentrum in het dorp. Fijn, vindt Iza. Oma woont nu ver weg, maar straks woont ze dichtbij. Dan kan ze er zelf naartoe fietsen. Of misschien kan ze er zelfs met Muis naartoe, bedenkt ze. Muis is haar pony. Een poosje geleden heeft Iza haar ruiterbewijs gehaald. Nu mag ze in haar eentje buitenritten maken. Dat doet ze vaak. Buitenritten zijn superfijn!

Uit de stal klinkt gehinnik. Een ander paard hinnikt terug. Dat

zijn Marko en Jumper, hoort ze. Het is net alsof ze met elkaar praten. Iza woont op manege In Galop en ze is dol op alle paarden van de manege. Ze houdt natuurlijk het meest van Muis, haar muisgrijze pony. Uit de keuken haalt ze een paar suikerklontjes. Muis is er gek op. Suiker is niet zo goed voor paarden, maar soms mogen ze best een klontje, vindt Iza.

Ze duwt de zware staldeur open en loopt langs de boxen. Ze kent elk paard. Wies, het paard van mama. Storm, het eigenwijze paard van haar grote broer Job. Jumper, het springpaard van papa. Marko, Imka, Nero, Jolly. In de laatste box staat Muis. Iza kroelt de pony tussen haar oren en laat haar de suikerklontjes opsnoepen. Als ze op zijn, duwt Muis met haar neus tegen de hand van Iza. Meer klontjes, betekent dat. ‘Nee, Muisie,’ zegt Iza. ‘Je hebt genoeg gehad. Anders word je dik en lui.’

Muis beweegt met haar oren, alsof ze wil zeggen: dat is niet waar. Voor ze weggaat, controleert Iza of Muis genoeg hooi en voer heeft. Buiten op het erf schrikt ze van Plukkie, die tegen haar been strijkt en miauwt. Ze tilt de kat op en neemt haar mee naar binnen. Sam kwispelt vrolijk als hij Iza ziet.

‘Wil je uit?’ vraagt ze.

Het hondje verstaat haar best. Uit? Natuurlijk wil hij uit! Hij staat al bij de deur. Iza had niet anders verwacht. Ze maakt de riem vast aan de halsband van Sam. Zijn er nog genoeg poepzakjes? Met de hond aan de lijn loopt ze een rondje om het vakantiepark heen dat bij de manege hoort. Langs dat pad staan lantaarnpalen, maar in de duinen is het donker.

Als Sam zijn behoefte heeft gedaan, raapt Iza het netjes met een poepzakje op en gooit het in de afvalbak. Als ze terugkomen, glipt Plukkie langs hen heen naar buiten. ’s Nachts slaapt Plukkie meestal in de stal. Sam niet, die heeft een mand in de keuken. Terwijl Iza de vaatwasser uitruimt, denkt ze na over Sam. Toen

ze Sam vond, was hij mager, zwak en zielig. Nu is hij een vrolijke hond met een glanzende vacht. Soms mag Sam mee met een buitenrit. Meestal gaat papa of mama dan mee, soms mag ze alleen. Muis, Wies en Jumper zijn wel gewend aan Sam, maar de andere paarden schrikken soms nog als hij om hen heen draaft. Ze moeten rustig aan Sam wennen, anders kunnen ze op hol slaan. Vorige week is ze met Muis en Sam naar het strand gereden. Ze heeft Muis toen flink laten draven. Sam holde mee. Daar werd hij zo moe van dat hij bijna niet meer op zijn pootjes kon staan. Ze heeft Sam toen voor zich op het zadel getild en zo zijn ze naar huis gereden. Sam vond het geweldig op de rug van Muis. Het leek wel of hij trots in het rond keek of iedereen hem wel zag zitten. Dat zag er zo grappig uit.

Het duurt lang voor papa en mama terug zijn, denkt Iza. Zal ze bellen? Het is eigenlijk al bedtijd geweest. Stel je voor dat er iets gebeurd is? Dat kan toch? Ze schudt haar hoofd. Nee, natuurlijk niet. Ze moet zich niet zulke rare dingen in het hoofd halen. Het is juist fijn dat ze nog niet thuis zijn. Nu hoeft ze nog niet naar bed. Een paar keer pakt ze haar telefoon. Elke keer legt ze hem weg. 'Ze komen zo,' zegt ze tegen zichzelf. Eindelijk hoort ze in de verte een bekend geknetter.

Het is de brommer van Job. Ze zucht van opluchting als haar broer even later binnenkomt. Er is niets aan de hand. Ze ziet het aan zijn gezicht. Ze heeft zich druk gemaakt om niets.

'Hoi zusje,' zegt Job. 'Papa en mama wilden het verven afmaken. Het duurt langer dan ze hadden gedacht. Daarom moest ik vast naar huis om je naar bed te sturen en op je te passen.' Hij lacht. 'Ik kan best op mezelf passen,' zegt Iza. Eigenlijk vindt ze het heel fijn dat Job er is, maar dat zegt ze niet. Job zou haar er zo mee plagen!

‘Zijn ze al bijna klaar met verven?’ vraagt ze. Dat moet toch wel? Zo groot zijn de kamers niet in het zorgcentrum. Tot haar verbazing schudt Job zijn hoofd.

‘Papa had de verkeerde verf gekocht. Die moest hij eerst ruilen.’

‘Ze kunnen toch ook morgen verdergaan?’ zegt Iza.

‘Ze willen vandaag alles de eerste keer verven. Dan kan het drogen en dan kan morgenavond de tweede laag erop.’

‘Dat kan niet,’ zegt Iza. ‘Dan geeft mama les.’

‘De tweede laag gaat altijd sneller,’ weet Job. ‘Dat kunnen papa en ik wel samen.’

‘Ik kan ook helpen,’ zegt Iza.

Daar moet Job om lachen. ‘Je klievert alles onder,’ zegt hij.

‘Echt niet,’ roept Iza.

‘Je moet naar bed,’ zegt Job. ‘Slaap lekker.’

‘Hmpf,’ zegt Iza met haar neus in de lucht. Ze zal vragen of ze morgen ook mag helpen. Zo moeilijk kan het toch niet zijn?

‘Mag ik helpen?’ vraagt Iza als ze de volgende ochtend aan het ontbijt zitten.

‘Helpen? Waarmee?’ Papa kijkt haar verbaasd aan.

‘Met verven. In het nieuwe huis van oma.’

Mama schudt haar hoofd. ‘Het moet echt netjes worden voor oma,’ zegt ze.

Iza rolt met haar ogen. Dat is toch logisch! Zeker bij oma, want oma is heel netjes.

‘Misschien toch wel,’ zegt papa. ‘Hand- en spandiensten.’

‘Wat zijn dat?’

‘Dat zijn klusjes die je doet om een ander te helpen,’ probeert Job uit te leggen. ‘De verf goed doorroeren bijvoorbeeld.’

‘En koffie maken,’ vult papa aan. ‘Dat is heel belangrijk.’

‘Je bent een koffieleut,’ zegt mama. Haar stem klinkt lief.

‘Hmm,’ zegt Iza. Ze snapt het al. Ze moet alle kleine karweitjes opknappen. Koffie zetten doet ze thuis ook. Het leek haar juist zo leuk om te verven.

‘Ga maar mee,’ zegt mama. ‘Oma vindt het fijn als jij ook geholpen hebt. Ze vindt het best spannend om te verhuizen.’

‘Echt?’ vraagt Iza met grote ogen. Ze herinnert zich ineens hoe spannend ze het vond toen zij naar de manege verhuisden. Ze vond het eerst helemaal niet leuk, want alles zou anders worden. Mama knikt. ‘Oma heeft daar altijd gewoond. Ze kent alle mensen, ze weet overal de weg en hier kent ze niemand. Ze vindt het fijn dat ze zo dicht bij ons komt wonen, maar het is ook moeilijk.’

‘Dat snap ik wel,’ zegt Iza. ‘Ik vond het ook moeilijk om Ruth, mijn beste vriendin, bijna nooit meer te zien. Het was ook moeilijk om naar een andere school te gaan. Maar het was superfijn dat we op de manege gingen wonen en dat Muis mijn pony werd.’

Mama aait over het haar van Iza. ‘Dat is precies wat ik bedoel. Het is fijn en moeilijk tegelijk.’

‘Ik ga mee,’ zegt Iza.

